

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: MUDr. R.H., zastoupeného JUDr. Evou Kabelkovou, advokátkou, se sídlem Kamenická 1, 301 12 Plzeň**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. DSH/15406/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 26. 1. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. DSH/15406/14 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů ze dne 5. 9. 2014 č. j. MMP/192034/14 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Žalobce se v žalobě rovněž domáhal zrušení prvoinstančního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „*správní řád*“) a ve smyslu ust. § 109 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. (dále též „*zákon o provozu na pozemních*“) tak, že se žádosti žalobce o vydání řidičského průkazu nevyhovuje.

II. Žaloba

Žalobce v první řadě v žalobě namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 2 správního řádu, když nepostupoval v souladu s právními předpisy, neuplatnil svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné a vadné, když nesplňuje požadavky na ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy není řádně odůvodněno. Konkrétně žalobce namítá, že žalovaný neuvedl důvody, proč nelze v řízení o žádosti o vydání řidičského průkazu aplikovat ust. § 109 odst. 2 písm. d) a ust. § 109 odst. 6 zákona o silničním provozu. Rovněž je žalovanému vytýkáno, že nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když neúplně a nesprávně přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jemu vydání předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný nepřezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Nezabýval se skutečností, zda řízení o žádosti o vydání řidičského průkazu není svým způsobem řízení, které je navazující na řízení, které této žádosti předcházelo. V tomto předcházejícím řízení bylo totiž žalobci znemožněno podat žádost o vrácení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu již v roce 2011, aniž by byl povinen podrobit se přezkoušení z odborné způsobilosti. Žalobce má za to, že z výše uvedeného důvodu by měl být užit bod 3. přechodného ustanovení zavedeného zákonem č. 297/2011 Sb., zákon č. 361/2000 Sb. ve znění účinném v roce 2011, přičemž tuto skutečnost žalovaný zcela opominul. Správní orgán I. stupně měl tak, dle žalobce, posuzovat žádost o vydání řidičského průkazu dle zákona o provozu na pozemních komunikacích účinného v roce 2011.

Žalobce dále uvedl, že dne 7. 9. 2011 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče s tím, že ke dni 18. 8. 2011 měl žalobce pozbyt řidičské oprávnění. Žalobce podal proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče námitky. Následně bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2014 č. j. 57 A 39/2012 vydáno rozhodnutí Magistrátu města Plzně č. j. MMP/145788/14, kterým bylo vyhověno námitkám, a byla provedena oprava záznamu o dosaženém počtu bodů. Žalobce tak nikdy nepozbyl řidičské oprávnění na základě dosažení 12-ti bodů ke dni 18. 8. 2011 a mohl dříve, již po dni 24. 9. 2011, podat žádost o vrácení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu, aniž by se musel podrobit přezkoušení z odborné způsobilosti a vynakládat náklady, které by jinak vynakládat nemusel. Nesprávným úředním rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých právech, k čemuž žalovaný nepřihlédl.

Žalobce má dále za to, že pokud dospěl správní orgán k závěru, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, měl žalobce na takovéto nedostatky žádosti upozornit za účelem jejich odstranění, což správní orgán neučinil a porušil tak ust. § 45 odst. 2 správního řádu.

Žalobce rovněž namítá, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí nebylo možné zjistit, jakým způsobem správní orgán I. stupně vlastně rozhodl. Pokud správní orgán I. stupně žalobcově žádosti nevyhověl, měl žádost zamítnout dle ust. § 51 odst. 3 správního řádu. Bez

takového výroku je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. pro rozpor s ust. § 68 odst. 2 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dle tehdy platné legislativy byly zaznamenány body za dva na sobě nezávislé přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Na základě těchto dvou záznamů dosáhl žalovaný celkové hranice 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče a pozbyl řidičské oprávnění. Krajský soud v Plzni ve svém rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014 sp. zn. 57 A 39/2012 konstatoval, že se sice jednalo o dva přestupky, které nebyly spáchány v jednočinném souběhu, avšak body měly být zaznamenány pouze za závažnější z nich. Na tomto podkladě provedl správní orgán I. stupně následně opravu bodového záznamu. Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že mu bylo znemožněno v roce 2011 podat žádost o vrácení řidičského oprávnění. Naopak žalobci nebránilo nic, aby si o vrácení řidičského oprávnění požádal již po uplynutí sankce zákazu řízení motorových vozidel a pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče, tedy již v roce 2011. Tato žádost by byla sice správním orgánem I. stupně zcela jistě zamítnuta, ale po nabytí právní moci shora citovaného rozsudku mohl žalobce uplatnit mimořádné opravné prostředky, kdy by následně správní orgán I. stupně byl nucen řízení o žádosti obnovit a žádosti odvolatele vyhovět. Taková žádost však podána nebyla a správní orgán I. stupně tak neměl jinou možnost, než žalobce považovat za osobu, která není v současné době držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný dále uvedl, že si žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění ani v roce 2012, kdy došlo na základě citovaného rozsudku k opravě záznamu bodů, ačkoli jeho trest spočívající v uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel již uplynul a nic mu v podání této žaloby nebránilo. Pokud by si žalobce podal žádost v roce 2012, nemusel by dle tehdy účinné legislativy splnit podmínku, která spočívala v doložení dokladu o absolvování psychologického vyšetření a nevznikly by mu tak náklady spojené s tímto úkonem.

K námitce žalobce, že správní orgány nepostupovaly dle ust. § 109 odst. 1 a 2d a ust. § 109 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalovaný uvedl, že ust. § 109 odst. 1 citovaného zákona řeší situaci, kdy se jedná o vydání tzv. prvopisu řidičského průkazu osobě, které bylo poprvé po absolvování výuky a výcviku v autošколе vydáno řidičské oprávnění. Toto se však netýká případu žalobce, který pozbyl řidičské oprávnění v důsledku uložené sankce. Vzhledem k tomu, že v současné době není držitelem řidičského oprávnění, nelze v řízení o žádosti o vydání řidičského průkazu aplikovat ustanovení § 109 odst. 2 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ani postupovat dle ust. § 109 odst. 6 téhož zákona.

Žalovaný rovněž uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí je odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl, aby soud ze shora uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Projednání věci před krajským soudem

Při ústním jednání právní zástupce žalobce v prvé řadě odkázal na žalobu. Dále uvedl, že má za to, že žalobce nikdy nepozbyl řidičské oprávnění a že měl tudíž právo žádat o vrácení řidičského průkazu. Právní zástupce žalobce žalovanému především vytkl nesprávný výklad ust. § 109 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále ust. § 45 odst. 2 a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. V závěru navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupce žalovaného uvedl, že trvá na svém předchozím písemném vyjádření. Zástupce žalovaného uznal, že žalobce nepozbyl řidičské oprávnění z důvodu dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče. Uvedl však, že dne 12. 8. 2011 bylo vydáno rozhodnutí č. j. DSH/4693/11, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2011 č. j. MMP/175359/10, kterým byla žalobci uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel v trvání 12 měsíců a rovněž byla žalobci uložena pokuta. Žalobce tak pozbyl řidičské oprávnění až na základě výše uvedeného pravomocného rozhodnutí, přičemž toto oprávnění nebylo dosud nabyto zpět a z tohoto důvodu nemohlo být řidiči vyhověno v žádosti o navrácení řidičského průkazu. Zástupce žalovaného soudu předložil shora uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a aktuální výpis z karty řidiče (žalobce). Zástupce žalovaného nesouhlasí s názorem, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se žalovaný a stejně tak správní orgán I. stupně řádně se vším vypořádali. Závěrem zástupce žalovaného uvedl, že i v roce 2011 bylo nutné k žádosti o vrácení řidičského oprávnění tzv. odbornou způsobilost, pokud byl zákaz řízení motorových vozidel v délce 12- ti měsíců a delší. Se shora uvedených důvodů zástupce žalovaného navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zdejší soud shledal žalobu nedůvodnou.

Pro potřeby posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních výtek vycházel soud z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil následující skutečnosti. Žalobce podal dne 20. 8. 2014 u Magistrátu města Plzně, jakožto prvostupňovému správnímu orgánu, žádost o vydání řidičského průkazu. Správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že žalobci byla rozhodnutím Magistrátu města Plzně MMP/175359/10, potažmo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství č. j. DSH/4693/11 udělena sankce zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. Na základě tohoto rozhodnutí žalobce pozbyl dne 18. 8. 2011 dle ust. § 94a odst. 1 zákona o provozu na

pozemních komunikacích řidičské oprávnění. Správní orgán I. stupně v rámci řízení o žádosti zjistil, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, jelikož nesplnil podmínky stanovené zákonem, když neprokázal zdravotní a odbornou způsobilost dle ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a nepodrobil se dopravně psychologickému vyšetření dle ust. § 87a odst. 3 písm. c) citovaného zákona. Na základě shora zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně dne 5. 9. 2014 rozhodnutí č. j. MMP/192034/14, kterým byla žádost o vydání řidičského průkazu zamítnuta. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání. V tomto odvolání žalobce namítal porušení ust. § 2 a 3 správního řádu a postup správního orgánu v rozporu s ust. § 109 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Námitky uplatněné v odvolání žalobce později uplatnil i v právě řešené žalobě.

Za účelem právního posouzení předmětné žaloby se zdejší soud nejprve musel zabývat zásadní právní otázkou, a to, zda žalobce, který podal dne 20. 8. 2014 žádost o vydání řidičského průkazu, splňoval pro tento postup požadavky dané zákonem. Ustanovení § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu říká, že: „*Řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona.*“ Z výše uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že držitel řidičského průkazu musí být rovněž držitelem řidičského oprávnění, jelikož řidičský průkaz řidičské oprávnění osvědčuje. Nelze mít tedy řidičský průkaz bez řidičského oprávnění. V situaci žalobce bylo na místě, aby před podáním žádosti o vydání řidičského průkazu splňoval podmínky stanovené zákonem. Jednou z nich je ta podmínka, že žadatel (zde žalobce) může požádat o vydání řidičského průkazu u příslušného správního orgánu ve chvíli, kdy je držitelem řidičského oprávnění.

Zdejší soud má za to, že stav věci je zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu dostatečným způsobem a byly zjištěny všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Při ústním jednání byl proveden soudem důkaz – rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 12. 8. 2011 č. j. DSH/4693/11, který potvrdil skutečnosti vyplývající ze správního spisu, tj. skutečnost, že dne 18. 8. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Plzně MMP/175359/10 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství č. j. DSH/4693/11 jako odvolacího orgánu, jehož předmětem bylo uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 12-ti měsíců. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo nezbytné, aby v případě, že žalobce usiluje o vydání řidičského průkazu, nejprve opětovně získal řidičské oprávnění. Tato nezbytnost vyplývá z ust. § 102 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, který zní: „*Po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů, po výkonu trestu nebo po uplynutí zkušební doby podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo po rozhodnutí o upuštění od tohoto přiměřeného omezení, nebo po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k osvědčení, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.*“ Z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že

shora uvedená podmínka splněna ze strany žalobce nebyla. Žalobce měl sám být aktivní a měl si nejprve požádat o vrácení řidičského oprávnění, tak jak určuje ust. § 102 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Co se týče skutečnosti, že správním orgánem bylo vedle shora uvedené sankce rozhodnuto rovněž o dosažení hranice 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž tato skutečnost byla taktéž schopna přivodit žalobci pozbytí řidičského oprávnění, soud uvádí, že tato skutečnost nemohla mít tak zásadní právní význam. Záznam o dosažení 12-ti bodů byl v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2014 sp. zn. 57 A 39/2012 a v důsledku vyjasnění rozhodovací praxe opraven tak, že žalobci bylo uděleno pouze 7 bodů za oba spáchané přestupky (tj. za nejpřísněji postižitelný přestupek) a nikoli za každý přestupek zvlášť (tj. 7 + 5 bodů). V důsledku této opravy v bodovém hodnocení řidiče se však právní situace žalobce nezměnila, jelikož ke ztrátě řidičského oprávnění došlo již na základě rozhodnutí o zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel.

Postup žalobce měl být takový, že měl zažádat o vrácení řidičského oprávnění, což neučinil. Tato skutečnost je lehce zjiřitelná a dokázaná podklady obsaženými ve správním spisu a rovněž i postojem žalobce. Teprve pokud by žalobce zažádal o vrácení řidičského oprávnění, mohl by se žalobce zabývat otázkami, za jakých podmínek by mu mohlo být řidičské oprávnění vráceno, a to ve vazbě na aktuální znění zákona o provozu na pozemních komunikacích tak, jak bylo v účinnosti ke konci roku 2011 popř. od začátku roku 2012. Jelikož si žalobce nepodal žádost o vrácení řidičského oprávnění, nebylo nutné tyto otázky řešit a nemohly mít rovněž vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí. Závěrem je nutno konstatovat, že základní podmínku pro vydání řidičského průkazu spočívající v podání žádosti o vydání řidičského oprávnění žalobce nesplnil.

Další žalobní námitky obsažené v žalobě nemají pro posuzovanou věc právní relevanci. Žalobce tvrdil, že když správnímu orgán I. stupně došla žádost žalobce o vydání řidičského průkazu, měl správní orgán žalobce poučit o jeho postavení a o tom, že může žádat o vydání řidičského průkazu pouze tehdy, pokud je držitelem řidičského oprávnění. Zdejší soud neshledává v postupu žalovaného ani v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní pochybení. Přestože právní řád ukládá správním orgánům poměrně širokou poučovací povinnost vedoucí k tomu, aby nedošlo k újmě účastníků řízení a aby tito znali svá práva a povinnosti, nemůže být poučovací povinnost správního orgánu vykládána tak široce, že by zahrnovala i povinnost správního orgánu poskytovat žadateli určitý návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Tento názor zastává ve své rozhodovací praxi i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 14. 10. 2010 č. j. 5 As 1/2010, jehož právní věta zní: „*Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.*“ (dostupný na webových stránkách www.nssoud.cz). Námitku žalobce tak shledal soud jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně použil ve výroku svého rozhodnutí nesprávnou terminologii, když užil obratu „nevyhovuje se“ namísto „zamítá“ soud uvádí, že ani tuto nepovažuje za důvodnou. Výrok „nevyhovuje se“ namísto výroku žádost se „zamítá“

není způsobilý, aby mohl přinést žalobci újmu, když toto slovní vyjádření je určitým ekvivalentem slova „zamítá se“ a obsahuje v sobě rovněž negativní rozhodnutí o podané žádosti a nelze tvrdit, že by tato skutečnost mohla způsobit procesní vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. I z dostatečného odůvodnění rozhodnutí je patrné, že rozhodnutí o žádosti má negativní charakter.

K námitce žalobce, že žalovaný správní orgán nepřezkoumal zákonnost rozhodnutím v celém rozsahu tak, jak vyžaduje ust. § 89 odst. 2 správního řádu, ale pouze v rozsahu námitek, zdejší soud uvádí, že tuto námitku žalobce neshledává rovněž důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 konstatuje, že ve vztahu k ust. § 89 odst. 2 správního řádu neshledává důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí je správné a souladné se zákonem. Ani zdejší soud neshledává toto rozhodnutí za nezákonné a v postupu žalovaného nespátřuje žádné procesní pochybení.

K žalobní výtce, že správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když neuvedl úvahy, pro které měl za to, že nelze postupovat dle ust. § 109 zákona o provozu na pozemních komunikacích soud uvádí následující. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný touto námitkou žalobce zabýval, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí, když zde mimo jiné uvedl, že: „..... ust. § 109 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích řeší situaci, kdy se jedná o vydání tzv. prvopisu řidičského průkazu osobě, které bylo poprvé po absolvování výuky a výcviku v autošколе vydáno řidičské oprávnění. Toto se však netýká případu odvolatele, který pozbyl řidičské oprávnění v důsledku uložené sankce. Vzhledem k tomu, že v současné době není držitelem řidičského oprávnění, jak je výše již několikrát uvedeno, nelze v řízení o žádosti o vydání řidičského průkazu aplikovat ust. § 109 odst. 2 písm. d zákona o provozu na pozemních komunikacích, ani postupovat dle ust. § 109 odst. 6 téhož zákona.“ Soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, je dostačující, srozumitelné a jasné, a proto považuje soud tuto námitku žalobce rovněž za nedůvodnou.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud shrnuje, že nedošlo k porušení § 2 správního řádu, neboť žalovaná postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Nebyl porušen ani § 3 správního řádu, neboť správní orgán si opatřil dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož soud ve světle shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán nepožadoval náhradu nákladů řízení, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. března 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková